

ÖSSZE

LUXUSE

EGY PREMODERN BÉR

A kortárs luxus, a minőség fogalma a privát terekkel kapcsolatban teljességgel félreértelmezett itthon. Terjedelmi okokból erről itt és most nincs módom értekezni, írja be az olvasó bármelyik internet-keresőbe a fenti szavakat, hű képet kap erről a fogalmi zavarról. Éppen ezért (is) örömmel ha olyan enteriőrt mutathatunk be, ami valódi tartalommal tölti meg ezeket a fogalmakat.

Keleti bölcsek antik szobrai vezetnek be a puha szürkék és a fekete által meghatározott előtérből az étkezővel kapcsolt, napfényjárta nappaliba

Szöveg **MOLNÁR SZILVIA**
 Belsőépítész,
 enteriőrtervező **LOVAS CECÍLIA**
 Fotó **DARABOS GYÖRGY**

Luxusról szólva, az első csatatér ahol sokszor elvérzik a honi enteriőrtervezés az a megúszás: a szakemberek spórolnak vagy egyszerűen – ez sem ritka – nincs tapasztalatuk, szemük, ízlésük a minőséghez. Az újabb csatavesztés akkor következik be, amikor ugyan szó sincs fukarkodásról, megalapozott a szakmai tudás, az enteriőr mégsem válik otthonná, így aztán a megbízó, talán még magának sem meri bevallani, de eltévedt

staffázs-figuraként bolyong precízen kimunkált otthona tereiben. A tervezés ugyanis jelentős részben érzékenység, pszichológia, nem elég lejegyezni az ügyfél vágyait, a szavakban, gesztusokban olvasni illik és kell, hogy végül a megbízó számára az enteriőr valóban az otthona, személyiségének téri kifejezője legyen. Budapest, Belváros, az 1910-es évek premodern bérháza. Ez a helyszín, ahol két önálló, szűk térfragmentumokból álló lakás egybenyitása,

tereik átszervezése nyomán egy minden részletét tekintve végiggondolt, 180 négyzetméter alapterületű kortárs otthon született, másfél év alatt. Lovas Cecília enteriőrtervező megbízója indiai felmenőkkel bír, Párizsban nőtt fel, származása, kozmopolitizmusa és gyűjtőszenvédélye egyaránt meghatározta az enteriőrkonceptiót. Világpolgárunk páratlan kortárs képzőművészeti és antik keleti, jórészt egykor szakrális tárgyú szobrok/tárgyak gyűjteményeinek birtokosa, mindezek

A helyszíni látványt, a taktilis érzeteket sajnos nem pótolhatja a legprofibb fotó sem: a háló ezüstös-aranyol, glamúros hangulatú tere *Élitis* tapétával, egyedi bútorokkal

A nappalit és az étkezőt az ide tervezett, bioetanol kandallóval kiegészített tároló választja el. Előbbi terének súlypontja, lényegében az antik Buddha szobor köré szervezett, kimatekozott polcrendszer, utóbbiba üde színt a világoskék *Mushroom* (Artifort) fotelek visznek

△
Minden centiméter kitalálva, kiszámítva és beépítve a kicsiny konyhában, homogenitását a dekoratív *Juuyo* (Moooi) páros függeszték oldja

mellett pompás francia art déco bútorai és tárgyai vannak – ilyen az, amikor a származástörténet a tárgyak szintjén is íródik. Ismerve a tervező munkáit (és ebbe beleértem az egykori főszerkesztőit, szakíróit, valamint az oktatóit is) világos számomra, hogy miért pont ő kapta ezt a megbízást: Cecília a stílus, a nívó dolgában nagyon következetes, meglehetősen pontossággal képes a terek, a tárgyak nyelvén kifejezni, dekódolni megbízói igényeit, személyiségüket. S teszi mindezt úgy, hogy azért minden munkája végeredménye „lovas-ceciliás” is lesz: a minimalista térképző bútorok, csak a frontjukkal jelzett beépítettek, az egyedi mobília anyagkiválasztása, felületük, illesztéseik hibátlanok (szerintem művezetéskor nagyítóval ellenőriz minden centimétert). Továbbá egyazon enteriőrön belül, különösen a léptékeket és a faktúrákat tekintve nagyon változatos burkolatokat alkalmaz falakon, padozatokon egyaránt. A világítástervezésében a funkción túl, az önálló

világítótestek kiválasztásakor priori szempont nála a dekorativitás, a báj- vagy a humor-faktor. S az alkalmazott textíliáknak, tapétáknak, szőnyegeknek számára a látványon túl taktilis szerepük is fontos, jó megérinteni, érezni is ezeket a matériákat. És mindig szempont a személyesség megragadása a tárgyak, anyagok nyelvén; ennél a munkánál ez már-már kötelelem is volt (úgy érzem a megbízó és a tervező viszonyában itt a hasonló a hasonlóval dolgozott együtt): az arisztokratikus és időtlen art déco, az antik keleti gyűjteményi részek a megbízó ízlésének markerei, egyúttal pedig élményeinek, utazásainak, emlékeinek, vagyis a múltjának fontos részei. A tervező ezekkel az emlékdarabokkal komponált a lakás különböző részén, párbeszédre fogva a régieket és újakat, végeredményben kortárs téri összjátékot, összétancot teremtett.

Méretes, burkolati struktúrák és faktúrák (Bisazza) változatossága; a *Teuco* kád, *Grohe Ondus*-csaptelepek a Caracallától

